

Sygn. akt IV CSK 154/12

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. D.

przeciwko K. Ł. i Skarbowi Państwa - Dowódcy Batalionu Dowodzenia

Wielonarodowej Brygady (część polska) następcy prawnemu Jednostki Wojskowej

/.../

o zadośćuczynienie, rentę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 czerwca 2012 r.,

na skutek dwóch skarg kasacyjnych pozwanych: K. Ł. oraz Skarbu Państwa -

Dowódcy Batalionu Dowodzenia Wielonarodowej Brygady następcy prawnego

Jednostki Wojskowej /.../

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 listopada 2011 r.,

**1) odrzuca skargę kasacyjną Skarbu Państwa - Dowódcy
Batalionu Dowodzenia Wielonarodowej Brygady (część polska)
następcy prawnego Jednostki Wojskowej /.../ ,**

2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego K. Ł.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelacje pozwanych K. Ł. i Skarbu Państwa – Dowódcy Batalionu Dowodzenia Wielonarodowej Brygady (część polska) następcy prawnemu Jednostki Wojskowej /.../ skierowane do wyroku uwzględniającego powództwo A. D. o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę oraz rentę w związku z obrażeniami jakich doznał na skutek zachowania K. Ł. w czasie odbywania zasadniczej służby wojskowej.

Od tego wyroku skargi kasacyjne wnieśli obaj pozwani. Skarga Kasacyjna pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dowódcę Batalionu /.../ została sporządzona i wniesiona przez radcę prawnego ustanowionego przez tę jednostkę organizacyjną. Pozwany K. Ł. w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego a mianowicie, czy jako kryterium uznania sumy, którą przyznano poszkodowanemu tytułem zadośćuczynienia za trwałe uszczerbek na zdrowiu, za odpowiednią, w rozumieniu art. 445 § 1 k.c., może być jej porównanie z praktyką orzeczniczą sądów zagranicznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kwestie zastępstwa procesowego Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym reguluje art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417 ze zm. dalej jako ustawa o Prokuraturze). Przewiduje on wyłączne zastępstwo Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym przez Prokuratorę Generalną Skarbu Państwa z zastrzeżeniem art. 8b ust. 5. W związku z wniesieniem przedmiotowej skargi kasacyjnej po wejściu w życie ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o Prokuraturze Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 79, poz. 660), nie wchodzi już w rachubę przewidziane wcześniej w art. 4 ust. 4 w ustawie o Prokuraturze przedmiotowe wyłączenia tej reprezentacji przed Sądem Najwyższym. Ponadto zgodnie z art. 8b ust. 1 ustawy o Prokuraturze możliwość przekazania przez Prokuratorę Generalną zastępowania Skarbu Państwa innemu podmiotowi dotyczy tylko przypadków zastępstwa obowiązkowego, o których mowa w art. 8 ust. 1 tej ustawy, a zatem nie obejmuje przedmiotowej sprawy. Tym samym nie ma zastosowania uregulowany w art. 8b ust. 5 wyjątek dotyczący zastępstwa procesowego Skarbu Państwa przed Sądem

Najwyższym, przewidziany w art. 4 ust. pkt 1 ustawy o Prokuraturii. Oznacza to, że w sprawie niniejszej do wniesienia skargi kasacyjnej w imieniu Skarbu Państwa uprawniona jest wyłącznie Prokuratoria Generalna, przy czym kwestie związane ze współdziałaniem podmiotów reprezentujących Skarb Państwa w postępowaniu przed sądami powszechnymi z Prokuratorią Generalną reguluje art. 12 ust. 2 ustawy o Prokuraturii (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r. I CZ 66/09, niepubl.).

Jak przyjmuje się jednolicie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o Prokuraturii przyznaje zdolność postulacyjną przed Sądem Najwyższym wyłącznie Prokuraturii Generalnej, pozbawiając jednocześnie tej zdolności adwokatów i radców prawnych. Przepis art. 87¹ § 3 k.p.c. należy zatem interpretować w ten sposób, że w sprawach, w których obowiązuje wyłączne zastępstwo Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną, czynności podejmowane przed Sądem Najwyższym przez inne podmioty są pozbawione skuteczności również wówczas, gdy Prokuratoria Generalna nie wykonuje w sposób czynny zastępstwa procesowego Skarbu Państwa (zob. m. in. postanowienia z dnia 31 sierpnia 2006 r., I CZ 47/06, OSNC 2007/5/75; z dnia 10 listopada 2006 r., III CSK 327/06, niepubl.; z dnia 12 grudnia 2006 r., I CSK 415/06, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 2009 r., II CSK 230/09, niepubl.; z dnia 3 grudnia 2010 r., IV CSK 415/10, niepubl.; 13 marca 2012 r., V CSK 244/11, niepubl.)

Z tego względu należało odrzucić skargę kasacyjną Skarbu Państwa na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Przechodząc do skargi kasacyjnej pozwanego i zawartego w niej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania trzeba podkreślić, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek wskazał wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także w oddzielnym wywodzie prawnym powinien przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto powinien wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia

3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.; z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 29/11, nie publ.). Dla spełnienia wymagań z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy poprzestanie na uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, bo choć argumenty zawarte w obu elementach skargi kasacyjne mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 221/10, nie publ.). Należy też mieć na uwadze, iż Sąd drugiej instancji wskazał przyczyny, dla których uznał za odpowiednie zadośćuczynienie w wysokości uwzględnionej przez sąd pierwszej instancji.

W związku z oparciem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 należy podnieść, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu tego przepisu zachodzi wówczas, gdy z treści skargi, bez potrzeby jej głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań prawnych wprost wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają uwzględnienie skargi (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.).

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie pozwala na uznanie, że przedmiotowa skarga jest w opisany sposób oczywiście uzasadniona.

Brak jest podstaw do uznania, że doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji. Zważyć bowiem należy, że przepisy aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 83, poz. 670 ze zm.), a zwłaszcza jej 22 ust. 4, nie wyłączają drogi sądowej (zob. art. 20 ustawy poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. Dz. U. Nr 53, poz. 342 uznany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 października 2003 r. za niezgodny

z art. 77 Konstytucji RP, OTK-A 2003/8/80) w sprawach przeciwko byłym żołnierzom o zadośćuczynienie i wyrównanie szkody powstałej w wyniku wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego K. Ł.